

ANGYALI LÁNYKA, HONNAN JÖTTÉL?

(igaz történet)

Az éjfél lehunyt a szemét, fekete fátylat borítva, nesztelenül suhant az alvó város felett. Egyvalaki merült el benne, verejtékezve, mint sebzett madár, kinek szárnyát nyílve sző járta át. Hófehér keble remegett a hangtalan könnyek árjában, ismét nem sikerült! Hiába annyi könyörgés, vágyakozás, imádság, fürdőkúrák, gyógyszerek, injekciók sora, az anyaméh üresen maradt, nem jött a várva várt gyermek.

A hajnal végre álomba merítette, légies karjai közé karolva az elgyötört testet, mikor agyában óriási fényesség gyúlt ki. Egy puha, minden részét átjáró, földöntúli hangot hallott:

„Soha ne add fel, soha, küzdjél, bármilyen sokáig is tart a küzdelem, mert tudd, neked gyermeked születik, egy égi leányka, ISTEN AJÁNDÉKA!”

A bükk-aljai kisvárosban, ahol az ősi vár romjai, karöltve az Eged-heggyel, örködték az ódon utcácskákban élők, a régmúlt hőseinek ivadékai fölött, nevelkedett két leányka. Egyikük légies teremtés volt, szőke copfjaiban a piros pántlika, mint játékos napsugár ragyogott. Szeme búzavirágként árasztotta a szépséget, a kedvességet, de ha kellett, harcias, kis amazonná vált.

Másikuk csupa báj, mindene oly gömbölyű volt, mint egy aranylabda. Fekete hajzuhatag keretezte arcát, hullámozott egész a derekáig. És a szeme! A kéknek, a szürkének, a zöldnek olyan keveréke volt, ami az ég, a Föld, a fák összes harmóniáját hordozta magában. Szíve csillogó gyémántként ontotta szeretetét mindenkire, akivel csak találkozott.

A sólyomszárnyakon szálló időben, nagylányokká serdültek. A szülők bánatára az éles eszű kis pillangó, mindenki szöszikéje, az érettségi után nagy bátran kijelentette! Ő bizony nem töri magát a tanulással, világot akar látni, nem riad vissza semmilyen munkától, nyelvet akar tanulni a messzi szigetországban, Angliában, ahol egy ismerőse már talált is neki munkát. Még hozzá milyen feladatot vállalt a törekeny teremtés? Egy kilenc gyermekes zsidó családnál, ahol igaz, már csak három gyermek élt a szülői háznál, a többiek szétszéledtek a nagyvilágban.

Derekasan helytállt, nem riadt vissza a nehézségektől, megszerették szerénységéért, dolgosságáért, igyekvéséért a nyelvtanulásban.

Szabadidejében gyakran eljárt egy magyar házaspárhoz, akiknél vendégeskedett egy holland fiatalember. A két szempár az első látásnál összeölelkezett és meg sem álltak Hollandiáig, ahol hamarosan le is telepedtek, fészket raktak, a holland és a magyar szülők örömeire. Nemsokára már két nebulónak a jöttét élvezhették. A nagyobbik szőke, csodás tengerkék szemű szépség, a kisebbik göndör fürtű, álmodozó, óriás szemekkel csodálta a világot.

A kis „Aranylabda” szorgalmasan tanult, főiskolára járt, sikeres nagylánnyá vált. Nem akart lemaradni testvérétől, hogy ő is párt találjon magának. Tapasztalatlan volt, az élet

buktatóit még nem ismerte, így elhamarkodta a párválasztást, a vonzódásról azt gondolta, ez lehet a szerelem.

A fiú azonnal önálló életet akart, hiába szeretett volna ő a szülői háznál maradni, ahol bőven volt hely számukra. Hamarosan kiderült, hogy választotta a csapongó életet, a kocsmázást a haverok társaságát élvezzi, a munkát nem kedveli. Néha-néha dolgozott ugyan néhány hetet, de jobban szerette a szorgalmas asszonyka keresetét néhány nap alatt elverni. A takaros kis feleség, mint ahogy a szülői háznál tanulta, mosott, főzött, takarított, rejtegette bánatos életét az ismerősök, családtagok előtt.

Egy napon, aranyos testvérétől, meghívót kapott egy esküvőre, holland barátaikhoz. Boldog készülődés, utazás, találkozás az imádott nővérrel és gyermekeivel, akik babusgatták, cirógatták a nagynénit, s ő a legnagyobb boldogsággal ölelte őket keblére.

Az esküvő pompás környezetben zajlott. A terített asztalnál magányosnak érezte magát, mikor észrevette, hogy valaki figyeli. A szomszéd asztalnál kedves arcú, igéző, valószínűtlenül szürke szempárból, eddigi életéből soha nem ismert érzés fűrődött az ő féltősen fénylő szemébe.

Testében hirtelen mindent előntő melegség támadt, a közeledő férfit érezte sejtjei rejtekében, aki megfogta a kezét és legszívesebben soha nem engedte volna el. Tánc közben beletúrt sötéten aláhulló hajzuhatagába, hozzásimult arcához, testéhez, tudta, érezte: ez a szerelem, amit eddig nem talált meg, most eljött, pedig nem is kereste! Megrettent, hiszen neki élettársa van, ezt a férfit nem ismeri, lehet, hogy csak egyéjszakás kalandra vágyik! Mit tegyen? Kitől kérjen tanácsot? Bátor nő volt, nem kért tanácsot. Az idő elhozza, hogyan folytassa ezt a kalandot. Tévedett! A férfi roppant udvarias és előzékeny volt, nem akarta ágyba vinni. A kezét, azt el nem engedte egy percre sem.

Haza kell utazni! A búcsúzásnál könnyű kézcsokot kapott. Mikor a repülőgép elindult érezte, szíve megszakad az elszakadás fájdalmától.

Kezdődött régi, taposómalom élete. Az éjszakákban, álmatlanul forgolódva hallgatta ittas élettársa horkolását, kicsapongásainak se vége se hossza nem volt.

Történt egy reggel, hogy a postaládában Hollandiából érkezett levelet talált. Nem testvére kézírása volt! Remegve tépte fel a borítékot, s mintha nem is betűket, hanem a szürke, vágyakozó szemek pillantásából áradó szerelmet tartotta volna kezében.

A férfi megírta, hogy milyen boldog volt azokban a napokban, mikor együtt járták a kisváros utcáit. Újra látni szeretné!

Mit tegyek? Folytassam ezt a kalandot? Udvarias, de nem elutasító választ írt a férfinak.

Újabb levél jött, sürgetőbb, vágyakozóbb!

Testvérének most elárulta levelezésüket, aki azt válaszolta: A holland fiúk nem olyanok, mint a magyarok, ő komolyan gondolja ezt a kapcsolatot.

Egy év is eltelt a vívódásban. Élettársával teljesen megromlott életük, durvaságában meg is ütötte őt, mikor nem tudott neki több pénzt adni tivornyázásához.

Hazaköltözött a közös albérletből a szülői házba, ahol boldog gyermekkorát töltötte. Végre kiöntötte lelkét édesanyjának, aki vigasztalta, bízatta:” Szép vagy, fiatal, még előtted az élet!”

Bevallotta, amit maga előtt is titkolt, hogy örülten szereti azt a holland fiút, akit még alig ismert, leveleit, melyekkel az újabb találkozást sürgette, szívszorongva várta.

Végre elszánta magát és az utolsó levélben megírta neki, hogy ő is reménykedve vágyakozik a találkozásra, várja és várja őt.

A hirtelen csengőszóra édesanyja toppant az ajtóhoz, hátrahőkölt. „Ez a magas, karcsú, lányosan mosolygó fiatalember százszor szebb, mint a fényképeken, és akiről a lánya mesélt!”

Egy hetet töltöttek együtt, a legendás város nevezetességeit, látványosságait élvezve. A fiú szállodában lakott, „nem tört ajtóstól a házba”.

Újra az elválás fájdalma törte össze Aranylabdacska szívét. Annál nagyobb volt és hihetetlen az öröm, mikor, most már elválaszthatatlan szerelme megírta, hogy

Hollandiában eladja mindenét, felszámolja ottani életét és Magyarországra költözik. Sikerült is kiválasztani egy búbajos, város közeli faluban, eljövendő életükhöz méltó „fészket”.

Mesébe illő történetté vált együttlétük, szárnyaltak, fürödtek a boldogságban, gyermekre vágytak mindketten, de szerelmüket gyermekáldás nem kísérte. Orvoshoz fordultak, hosszas vizsgálódásokon, műtéteken esett keresztül a fiatal asszonyka. Kiderült, hogy gyermeket képes kihordani, de természetes úton nem termékenyülhet meg. Jöjjön hát a lombikbébi! Bizony az sem kis tortúra, hogy a petesejteket, amelyekből tudjuk, hogy csak bizonyos számú keletkezik egy nő életében, kivegyék a petefészkekből. Sikerült is 18 petesejtet kivenni, melyeket lefagyasztottak. Reménykedve várták a beavatkozások eredményét, első-második-harmadik, most sem és mégsem sikerült!

Másik intézetet kerestek. Hormon injekciók, gyógyszerek sora következett, nyolcadik.-tizedik,- egyik nap az égben jártak, mert megtapadtnak vélték a sejteket, de jött a fájdalmas hír: nem maradt meg a terhesség. Az imádságok nem találtak meghallgatásra.

Egy éjjel, álmában, ijesztő tengeri örvény ragadta magával, ami húzta mind lejjebb és lejjebb a sötétzöld tengerfenékre, fuldoklott, kapaszkodott a tengeri növényzetbe, az rácsavarodott testére, karjaira, lábaira. Mozdult volna, de lebént, hajzuhataga fátyolként lebegett a vízben.

Hatalmas csend vette körül! A rég hallott, ismerős hang szólalt meg: „Küzdj, ússzál csak erősen, az örvény alján van egy kis folyosó, azon kitalálsz a mélyből. Neked élned kell, mert még nem jött el az ideje, de kislányod fog születni, Isten ajándéka!” Minden erejét összeszedte, az utolsó lélegzetéig küzdött, kitört a felszínre. Egész teste vízben úszott, de újra látta a reménysugarat.

Jöttek újabb próbálkozások, az évek könnyörtelenül teltek!

Suttogások vették körül őket: „Mit akarnak, mire várnak, fogadjanak örökbe, úgysem lesz gyerekük, hiszen már a negyvenet is jóval túlhaladta!”

A próbálgatás, várakozás éveiben a kis holland-magyar unokaöcsikék minden évben hetekig vendégeskedtek náluk, szívük minden szeretetével imádták őket, legdrágább kincseiké váltak. Megismerkedtek magyar-honnal, amit második hazájuknak tekintettek. Egy alkalommal, a repülőgépről lejöve, magyar zászló feszült a két fiúcska karjai között, ezzel fejezve ki örömüket, hogy újra megérkeztek a „boldogság földjére!”

A Tiszán hajózva, halászladikon, gyöngyözött jóízű kacagásuk, a csobogó folyóban áztatva kezüket-lábukat. A Tisza-tóban, „nagybátyjukkal” versengve csúszdáztak, vízibicikliztek, versenyt úsztak, szomorkodtak, mikor eljött az este.

Csak három petesejt maradt! Az asszonyka nem adta fel, hiszen voltak rajta kívül még ketten, akik az utolsó leheletükig támogatták. Párja, aki mindenhová elvitte az ő „drága kis magyarját” ahol beteljesíthették volna gyermek utáni vágyukat, és az édesapja, aki valahonnan biztosan tudta, hogy lányának gyermeke születik. Nem csak az anyai szíveknek lehetnek megérzései, a gyermekükért rajongó apák is meghallhatják az „égi hangot”!

2019 karácsonyának tájékán tudtam meg, hogy Aranylabdácska terhes, és a baba él!

Ekkor már csaknem 46 éves volt! Régebbi korokban nem volt ritka, hogy az asszonyok ilyen korokban is szültek, de nem az első, hanem sokadik gyermeküket. Megtörténtek az első vizsgálatok, a kis jövevénynek, úgy tűnik, semmi baja nincs. Elékezett 2020 február, egyre ijesztőbb hírek özönlöttek a nagyvilágból: Világjárvány van! A kórházak, rendelőintézetek bezártak, magánorvosok sem rendeltek.

„Maradj otthon! Maradj otthon!”- hangzott mindenfelől.

„Juditka! Akkor mi lesz most? Nem járhatok vizsgálatokra? Bár olyan jól érzem magam, mint még életemben soha, annyit tudok dolgozni, egész nap le sem fekszem. Ez vajon nem baj? Záporoztak a kérdések napról-napra, én pedig örömmel bíztattam és bíztattam.

A pár az egekben járt, de az aggodalom is ott bujkált bennük, hogy pont most, a Covid alatt jött a várva-várt álom: vajon beteljesül e?

De a babát mindez nem érdekelte! Ő csak növekedett az anyai pocakban, ahol minden nap mesét és gyermekdalokat hallgatott holland édesapjától, aki ezeket a dalokat még gyermekkorában édesanyjától tanulta, és magyar anyukájától, melyekre a szűk helyben, lábai rugdosásával és karjai mocorgásával válaszolt.

Már a nyolcadik hónapban jártak, mikor az asszonyka, minden előzmény nélkül elvágódott a konyhában, esés közben mellkasát és derekát a konyhaszekrény élébe ütötte. A nagy zuhanásra a leendő édesapa ijedten rohant ki szobájából, ahol éjjelnappal dolgozott. Rövidesen feleszmélt, azonnal a hasát tapogatta. A baba nyugodt volt, békésen rugdalt tovább, s mintha azt mondta volna nekik: „Ne izguljatok, jól vagyok, kutyabajom sincs!”

Óriási fájdalmak gyötörték, csak segítséggel tudott felkelni, lefeküdni, a WC-re sem tudott egyedül kimenni. A hang újra megszólította:” Ne félj, légy erős, minden jóra fordul!”

„Juditka! Nem akarok rtg.-re menni, nem akarok a babának ártani! Mit tegyek?”

Távgyógyítás következett. „Drágám! Fulladsz? Kapkodod a levegőt? „Záporoztak a kérdések és a válaszok. „Ha bordatörést szenvedtél is, bízzál, az idővel magától meggyógyul! Borogatás, kenőcs és majd csillapodik az a fájdalom!”

Augusztusban megjött a hír! Császármetszéssel megszületett „Isten ajándéka”, Jázminka. Hol a boldogságtól átszellemül édesanya, hol az édesapa tartotta karjaiban ezt a csodát, a beteljesült álmot, égi jövevényüket!

Jöttek a hétköznapok! Sok aggodalom, jól csinálók e mindent, mi lesz, ha nem lesz anyatej, még mindig fájdalmaim vannak, el tudom e látni? Ahol babát adott az Úr ennyi küzdelmes év után, ott erőt is adott! A coronavirus is újra támadt, nem jöhetett hozzájuk testvére Hollandiából, hogy segítsen neki, a szülei sem hagyhatták el otthonukat, meg kellett ezzel a helyzettel birkózni, derekasan helytálltak! Az apukának, aki otthonról, távmunkában dolgozott, nem sok ideje maradt ház körüli tevékenykedésre. Picurka tudta ezt és áldott jó gyermekként viselkedett. Hagyta őket, a napi fáradtság után, aludni éjszakánként, felébredéskor sem sírdogált, hanem rögvést rögtön gögicselésbe kezdett. Apuka fürdette: körömvágás közben, amitől oly sok gyermek ordítva kapálózik, ő széttárta karjait, közben csábos mosollyal biztatta apát:” Csak nyugodtan, tudom, vigyázol, és nem vágod meg az ujjam!”

Én sem utazhattam el hozzájuk, de az anyukától kaptam sok videót és boldog vagyok, hogy részese lehetek a kis csodabogár fejlődésének.

Három hónap széleseben elszállt, mikor a nagyszülőket végre meglátogathattuk, és egy videót játszott le a ”felhőkben járó” nagypapa. A picike, aki olyan szépséges arcú, mint a legcsodálatosabb festményeken megjelenített Kisjézus, beszélni kezdett! Igen! Beszélni!

Nem babanyelven kápráztatott el minket, hanem egy olyan nyelven, amit mi lefordítani nem tudunk. Idegen nyelven, ami nem földi nyelv! S ő csak mesélt és mesélt megállás nélkül, folyamatosan. Elmesélte nekünk kis életének létrejöttét, honnan érkezett, messzi világból, ahol a csillagok ragyognak, hogy itt, e Földnek nevezett bolygón új reményt adjon nekünk, embereknek! Hogy újból megtörténhetett a csoda: Égi lényként emberként jött a világra! Hálásan köszönöm, hogy részese lehetek ennek a csodának és minden mozzanatát követhetem földi életének!

„Égi Tünelmem” mindennapjaim részévé vált, a technika segítségével. Láthatom, hogyan nyitogatja szájacskáját az újabb sütőtök adagért, forgatja parányi kezecskéiben játékait, ismerkedik velük. Olyannyira, hogy egyiküket nézegetve apukáját észre sem vette, mikor fölé hajolt. „Már nem szeret engem?” Dehogynem-dehogynem! De annyi újdonság van ebben a földi világban! „Mindent meg akarok ismerni!” Édesapja képeskönyveket hajtogat és olvas neki. Tanítja, holland nyelven énekelni olyan dalocskákra, amiket az ő kisbaba korában édesanyjától hallott.

Jázminka pedig kis kezével simogatja arcát, puszilgatja, hálás a sok szeretetért, amivel elárasztják.

Drága anyukája egyre biztatja: „Jázminka! Mesélj Juditkának, mondjad-mondjad! És Jázminka csak mesél és mesél, s én értem minden szavát, és ő maga a tűz nekem, mint ahogy George Bernard Shaw megírta:

„Az élet tűz, amely mindig elhamvad, de új lángra kap, mikor gyermek születik”.

Aranylabdácska, az ő érzelmes, bensőséges hangján így vallott nekem: „Tudod, Juditka! Nem is baj, hogy Jázminka ilyen későn született, mert akkor lehet, hogy nem tudtam volna annyira szívből szeretni két kis unokaöcsémet. Így őket, és most Jázminkát is eláraszthatom az összes szeretetemmel!”

Érzik ezt a távolban, a mostanra jócskán felserdült, magyar-holland fiúk! Bár a járvány miatt nem jöhetnek gyermekkori boldogságuk helyszínére, a távolból ölelik, csókolják az „Égi jövevényt”, aki angyali mosolyát küldi nekik az éter hullámain.